

Fazekas József

Tabula rasa

Kék izzásban az éjszaka,
csillagok parazsa fűti,
fönn csönd, rend, harmónia,
nincs miért szégyenkezni.
Sötétbe halkul el szobám,
a gond ver tanyát bennem,
mint öreg bakeliten a tű
egyre karcosabbb reményem.
Majd holnap, majd holnap
-ahogyan az ördög mondja -
szélnek eresztem álmaim
s a fény a mocskot kilúgozza.

A ma,
tabula rasa,

A kalap

Nagy kalapban kis gyerek,
néznek rá az emberek.
Egyszer úgyis megnövök,
én leszek a jövőtök!

Kalap, kalap, nagy kerek,
alig vártam, levezlek,
jó magasra földobom,
lássák meg a kobakom.

Új gyerek és új kalap,
így köszönt ránk a holnap.
Mi is voltunk gyerekek,
kalapunk is billegett,
de kár, mára elveszett.

Római út

Minden ember
a mindenség isteni foglalata,
a teljesség égi mása.
A végtelenség vagy,
a múlhatatlan galaxis.

Élj ormok csúcsán
fenséges létben,
légy koldus utca porában:
mégis
a teljesség égi mása vagy.

Dolgomat én is úgy teszem,
a jóra, igazra szövetkezzem
s barátja lehessen neked,
csak akard, tisztelj
s ne mérgezz
kétkedő szavak mámorával.

A holnap a majd,
a talán a lesz,
a teljesség ereje a van:
el nem ereszt,
a holnap s a ma
a római út:

nyúhatetlen
s lelkünkig fut.

És testében

És testében
négyfelől keselyűk vájtak,
vérétől duzzadtak
hírverő folyók,
csontjával kerítkezett
a szent világ
s nem sajnálták,
csak a hollók.

Temették kő alá,
mint a gazt,
bebalzsamozták háborúba,
világrengető
Eretnek volt:
s bűne, hogy
Az Isten is akarta.